अनेनैव च विख्यातो नाम्ना लोकेषु सत्तमः । स और्व्वदूति विप्रर्षिरूरुं भित्त्वा व्यजायत ।
चक्षूंषि प्रतिलब्ध्वा च प्रतिजग्मुस्ततो नृपाः । भार्गवस्तु मुनिर्म्मेने सर्व्वलोकपराभवं ।
स चक्रे तात लोकानां विनाशाय महामनाः । सर्व्वेषामेव कार्त्स्न्येन मनः प्रवणमात्मनः ।
दुश्छन्नपचितिं कर्त्तुं भृगूणां भृगुनन्दनः । सर्व्वलोकविनाशाय तपसा महतैधितः । १८३०
तापयामास तांल्लोकान्सदेवासुरमानुषान् । तपसोग्रेण महता नन्दयिष्यन्पितामहान् ।
ततस्तं पितरस्तात विज्ञाय कुलनन्दनं । पितृलोकादुपागम्य सर्व्व ऊचुरिदं वचः ।
॥ पितरऊचुः ॥ और्व्व दृष्टः प्रभावस्ते तपसोग्रस्य पुत्रक । प्रसादं कुरु लोकानां नियच्छ क्रोधमात्मनः ।
नानीशैर्हि तदा तात भृगुभिर्भावितात्मभिः । बधो ह्युपेक्षितः सर्व्वैः क्षत्रियाणां विहिंसतां ।
आयुषा विप्रकृष्टेन यदा नः खेद आविशत् । तदाऽस्माभिर्व्वधस्तात क्षत्रियैरीप्सितः स्वयं । १८३५
निखातं यच्च वै वित्तं केनचिद्भृगुवेश्मनि । वैरायैव तदा न्यस्तं क्षत्रियान्कोपयिष्णुभिः ।
किं हि वित्तेन नः कार्य्यं स्वर्गेप्सूनां द्विजोत्तम । यदस्माकं धनाध्यक्षः प्रभूतं धनमाहरत् ।
यदातु मृत्युरादातुं न नः शक्नोति सर्व्वशः । तदाऽस्माभिरयं दृष्ट उपायस्तात संमतः ।
आत्महा च पुमांस्तात न लोकाल्लभते शुभान् । ततोऽस्माभिः समीक्ष्यैवं नात्मनात्मा निपातितः ।
नचैतन्नः प्रियं तात यदिदं कर्त्तुमिच्छसि । नियच्छेदं मनः पापात्सर्व्वलोकपराभवात् । १८४०
मावधीः क्षत्रियांस्तात न लोकान्सप्त पुत्रक । दूषयन्तं तपस्तेजः क्रोधमुत्पतितं जहि ।
इत्यादिर्व्वणि चैत्ररथपर्व्वणि और्व्ववारणे ऊनाशीत्यधिकशततोऽध्यायः ॥ १७९ ॥
॥ और्व्व उवाच ॥ उक्तवानस्मि यां क्रोधात्प्रतिज्ञां पितरस्तदा । सर्व्वलोकविनाशाय न सा मे वितथा भवत् ।
वृथारोषप्रतिज्ञो वै नाहं भवितुमुत्सहे । अनिस्तीर्णो हि मां रोषो दहेदग्निरिवारणिं ।
यो हि कारणतः क्रोधं सञ्जातं क्षन्तुमर्हति । नालं स मनुजः सम्यक् त्रिवर्गं परिरक्षितुं ।
अशिष्टानां नियन्ता हि शिष्टानां परिरक्षिता । स्थाने रोषः प्रयुक्तः स्यान्नृपैः सर्व्वजिगीषुभिः । १८४५
अश्रौषमहमूरुस्थो गर्भशय्यागतस्तदा । आरावं मातृवर्गस्य भृगूणां क्षत्रियैर्व्वधे ।
संहारो हि यदा लोके भृगूणां क्षत्रियाधमैः । आगर्भाच्छेदनात्क्रान्तस्तदा मां मन्युराविशत् ।
संपूर्णशोकाःकिल मे मातरः पितरस्तथा । भयात्सर्व्वेषु लोकेषु नाधिजग्मुः परायणं ।
तान् भृगूणां यदा दारान्कश्चिन्नाभ्युपपद्यत । माता तदा दधारेयमूरुणैकेन मां शुभा ।
प्रतिषेद्धा हि पापस्य यदा लोकेषु विद्यते । तदा सर्व्वेषु लोकेषु पापकृन्नोपपद्यते । १८५०
यदा तु प्रतिषेद्धारं पापो न लभते क्वचित् । तिष्ठन्ति बहवो लोकास्तदा पापेषु कर्म्मसु ।
जानन्नपि च यः पापं शक्तिमान्न नियच्छति । दृशः सन्सोऽपि तेनैव कर्म्मणा संप्रयुज्यते ।
राजभिश्चेश्वरैश्चैव यदि वै पितरो मम । शक्तैर्न शकितास्तातुमिष्टं मत्वेह जीवितं ।
अत एषामहं क्रुद्धो लोकानामीश्वरो ह्यहं । भवताञ्च वचो नालमहं समभिवर्त्तितुं ।
ममापि चेद्भवेदेवमीश्वरस्य सतो महत् । उपेक्षमाणस्य पुनर्लोकानां किल्बिषाङ्गथं । १८५५